

Satu Varjonen
Mari Luoma

Voihan! nenä!

minerva

Voihan nenä!

Satu Varjonen

Mari Luoma

Voihan! nenä!

minerva

MINERVA KUSTANNUS OY

HELSINKI

© Satu Varjonen, Mari Luoma ja Minerva Kustannus Oy, 2021

www.minervakustannus.fi

Teksti: Satu Varjonen

Kuvitus: Mari Luoma

Kansi: Mari Luoma ja Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-346-4

Painettu EU:ssa, Livonia Print, 2021

1

Synkeän metsän sylissä seisoitornimainen talo. Vähän vinossa, himpun verran homeessa ja mustana kuin variksen varvas.

Talossa asusti köyryselkäinen noitavanhus Myrtti. Hän oli vanha, viisas ja vain aavistuksen homeinen. Noidan seurana talossa temmelsi noitatyttö Telma. Tyttö oli veikeä ja niin vilkas, ettei home pysynyt mitenkään hänessä kiinni.

Myrtiltä ja Telmalla oli yhdessä mukavaa. He kulkivat luonnossa, hoitivat eläimiä ja harjoittelivat loitsuja ja taikoja. Vanhuksella oli lapselle paljon opetettavaa.

Mitä vanhemmaksi Telma kasvoi, sitä enemmän hän halusi tietää. Myrtti-mummi opetti hänelle parhaansa mukaan kaiken mitä osasi. Esimerkiksi kuinka hämähäkin kulmakarvoista, punarinnan ensimmäisistä untuvista ja tunturipöllön rähmästä syntyi känkkäränkän karkotusjuomaa.

Ja kuinka piti puhaltaa kesäyönä täysikuulla lammen pintaan suu täynnä mustikoita, jotta näki seuraavan talven sään. Ellei sitten kompastunut, sillä silloin näki vain lammen mutaisen pohjan.

Toimielias Telma osasi parantaa jäniksen katkenneen kypälän ja loitsia hiustensa tilalle höyhenet.

Mutta Telma halusi tietää ja oppia muitakin asioita. Miksi kaupungin ihmiset kuljettivat eläimiä narujen päässä? Olivatko hänen korvansa tosiaan suunniteltu vain hatun kannattimiksi niin kuin isoäiti aina väitti?

Ja miksi ihmeessä kaupungissa asuvat lapset juoksivat päivästä toiseen pallon perässä metsän laidalla?

Vaikka isoäiti oli nähnyt yli sata kesää ja talvea, hänellä ei ollut vastausta kaikkiin kysymyksiin. Ikänsä metsässä asustanut noita tunsu vain ympäröivän luonnon ja siellä asuvien eläinten salat.

Eräänä kirpakkana syysaamuna, kun Telma taas kyseli kyselemistään, isoäiti teki päätöksen. Tyttö oli vietävä kouluun. Siellä opettaja saisi vuorostaan vastaila loputtomiin uteluihin, ja hän itse voisi keskittyä liemien keittelyyn.

